

Najraje LENARIM!

Kako kaj smučanje?

Odlično. Pred dnevi sem bil star triinšestdeset let, tako da imam sedaj na Krvavcu že seniorski popust za karte. Letos spet noro uživam v smučanju, jutri grem ponovno gor. Štiri dni sem smučal tudi v Madonni di Campiglio.

Ali igralci niste nič živčni pred predstavami? Čez dobro uro morate že na oder, vi pa klepetate z menoj, se pustite fotografirati in mirno pijete kapučino.

Vse je odvisno od tega, kakšno vlogo igraš. Če je vloga težja in ima malo več teksta, potem se človek seveda bolje pripravi.

»Res smo ga veliko pili. Včasih sem prav hvaležen, da smo še živi. Kadil sem kot zver, a sem prenehal že pred petindvajsetimi leti.«

Toda jaz imam prave priprave že popoldne, ko se vsaj za eno uro usedem, umirim misli in skoncentriram.

Ali imate igralci pred predstavo kakšne posebne navade, morda skrivnostni pozdrav, stisk rok, si daste kakšno spodbudo? Ali samo pridete, rečete živjo, odigrate in adijo? V bistvu pridemo, odigramo in gremo. Seveda ima vsak svoje navade. Nekateri se prej dobijo, gredo na kavo. A zagotovo ni tako kot pri športu – ne kričimo 'vsi za enega, eden za vse' in ne polagamo roke na roko in vpijemo 'zmaga'. Jaz pred predstavo vedno spijem kapučino, za koncentracijo potrebujem le petnajst minut.

Včasih ste bili povsod prisotni, v vseh medijih, vsi smo imeli občutek, da vas poznamo. Kaj delate trenutno?

Igram v predstavi Mišolovka v Špasu teatru in v Utvi v Drami ter predavam na akademiji. Vedno pa pride še kaj vmes. Nikoli nisem popolnoma miren. Ampak v življenju je vedno tako: če imam preveč dela, stokam, če pa se predolgo časa nihče ne bi spomnil name, bi ves nesrečen hodil po Ljubljani, dvigoval roko in spraševal, kdo ima kaj zame.

Kaj pa radio?

Na radiju sem zelo veliko in rad delal. Seveda Moped Show, najraje sem delal radijske igre, literarne nočne, otroške pravljice. Spominjam se, kako smo s tehniko stavili, koliko lapsusov bom naredil med branjem – na primer tri na desetih straneh. Včasih se nisem niti enkrat zmotil. Potem smo šli seveda na pivo. Že kot fant sem na glas bral časopise, da sem vadal branje.

JANEZ HOČEVAR –

RIFLE: Dopoldne je bil na smuki na Krvavcu. Letos v smučanju še posebej uživa, saj je pri nas končno prava bela zima. Popoldne se je spustil v dolino, opravil intervju, spil obvezni kapučino in ob pol osmih zvečer zaigral na odru ljubljanske Drame v igri Čehova – Utvi. In mimogrede je Janez Hočevar - Rifle še razmišljal, kaj bi se zgodilo z njim, če ne bi davno, pred približno štirinširidesetimi leti, padel na izpitu iz mature.

Napisala: TINA LUCU

Kakšna je sedaj povezava med maturo in igrilstvom?

Na maturi sem padel, in ker je bil moj prijatelj električar v Drami, mi je priskrbel delo. Tako sem skrbel za reflektorje in si seveda tisto sezono ogledal vse predstave. Zazdelo se mi je, da bi bil tudi sam lahko igralec. In potem sem naredil sprejemne na AGRFT-ju. Bolj težko je šlo z maturo, ki sem jo naredil šele v tretjem poskusu.

Prej vas ni nikoli mikalo igrilstvo? Šolski krožki, dramske skupine?

Ne, prav nikoli. Igral sem vaterpolo pri Iliriji, sestra Meta je plavala pri Ljubljani, takratnem Železničarju. Stanovali smo na Viču, blizu bazena Kolesije.

Kako težek poklic je igrilstvo? Ste dobro izbrali?

Šele mnogo let kasneje sem se začel zavedati, da sem dobro

Rifle je zadovoljen oče štirih odraslih sinov, ki mu še vedno kdaj radi rečejo – zlati prinašalec.

izbral. Vedno se mi je zdelo, da imam v sebi veliko talentov, a nobenega izrazitega. In v igrilstvu sem lahko uporabil vse od njih. Sem zelo površinski človek, len, znam pa odlično opazovati. Dobro tudi pojem, moj glas je dar narave, od boga poslan, morda bi bil lahko operni pevec. Težko bi bil baletnik, a mislim, da bi z Jelinčičem v zboru lahko plesal.

Iz pripovedovanj vaših kolegov sem dobila občutek, da ste se igralci včasih veliko zabavali, pogosto nazdravljali?

Res smo ga veliko pili. Včasih sem prav hvaležen, da smo še živi. Kadil sem kot zver, a sem prenehal že pred petindvajsetimi leti. Lokali moje mladosti so bili Šumi, Evropa, Kavarna Union, Koper, Pod skalco ... Zdaj grem le še v katero od domačih gostiln na Gorenjskem.

Zdi se mi, da ste že trideset let videti enako. Se počutite kot trinšestdesetletnik?

Seveda, saj sem čisto betežen. Če me ogovarja kakšno mlado dekle, ji rečem, da nono ne more več. Tako jih začnem šele zanimati – ali sem res že popolnoma zanič.

Igrate v komercialnem gledališču Špas tetater in v gledališki dami – ljubljanski Drami? Se dela lotite enako resno?

Povsod smo sami profesionalci in seveda delamo povsod enako resno. Morda je včasih še težje narediti dobro komedijo kot resno dramo.

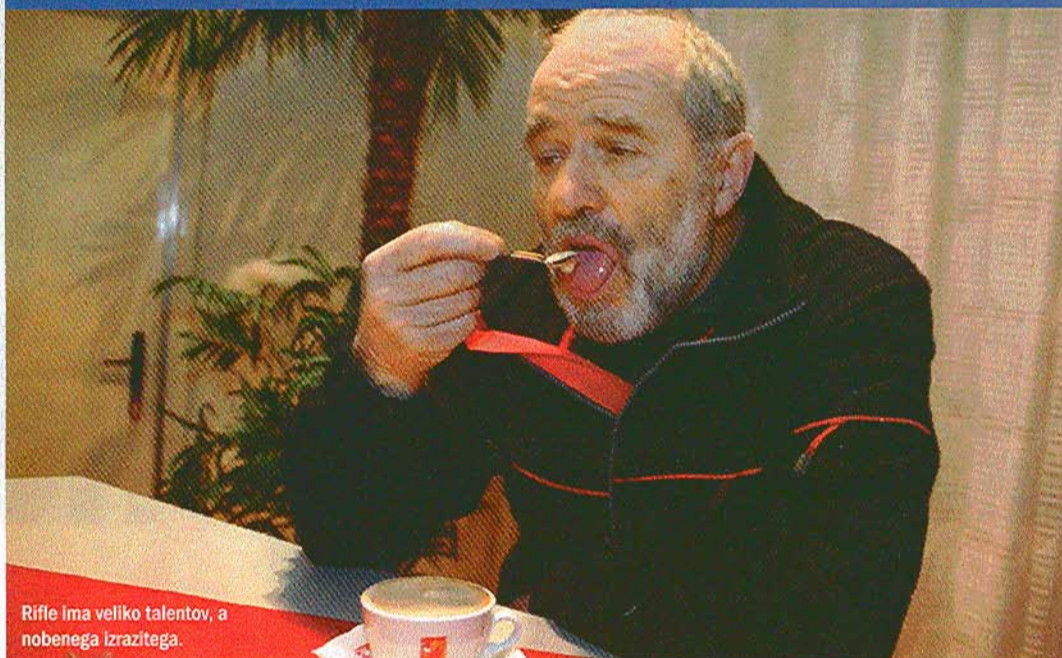
Niste prav znani po resnih vlogah, kajne?

Kako ne?! Prešernovo nagrado sem dobil za lik Jermana v Cankarjevih Hlapcih.

Imate morda svojo najljubšo vlogo?

Sem zelo površinski človek, len, znam pa odlično opazovati. Dobro tudi pojem, moj glas je dar narave, od boga poslan, morda bi bil lahko operni pevec. Težko bi bil baletnik, a mislim, da bi z Jelinčičem v zboru lahko plesal.

To je težko reči. Gre za trenutno stanje. Nekatere predstave so ti ljubše, druge hitro pozabiš. Vsak človek ima neke na dnu srca stvarco, ki mu zelo točno pove, ali dela dobro ali slabo. In ko to priznaš sam sebi, si veliko naredil. Tudi nisem človek, ki bi se melanholično spominjal preteklosti. Jaz živim za sedaj in za naprej.

Kdaj je vaša zvezda najbolj žarela? Ko ste bili Rifle v akciji Podarim dobim?

Seveda, trinajst let sem nastopal v reklamah za Podarim dobim – vedno ko so ljudje prižgali televizijo, so zagledali moj obraz. Zgostovo so me bili že siti. Tudi monodrama Švejk je doživela več kot 500 ponovitev – to je ena od predstav, ki sem jo zelo rad delal.

Kaj pa film?

Za vlogo v filmu Astoria sem dobil zadnjo puljsko areno, ki so jo podelili še v Jugoslaviji pred razpadom. Zdaj so bolj priljubljeni naturščiki, profesionalci nismo več zanimivi.

Imate štiri sinove. Kako ste zadovoljni z njimi?

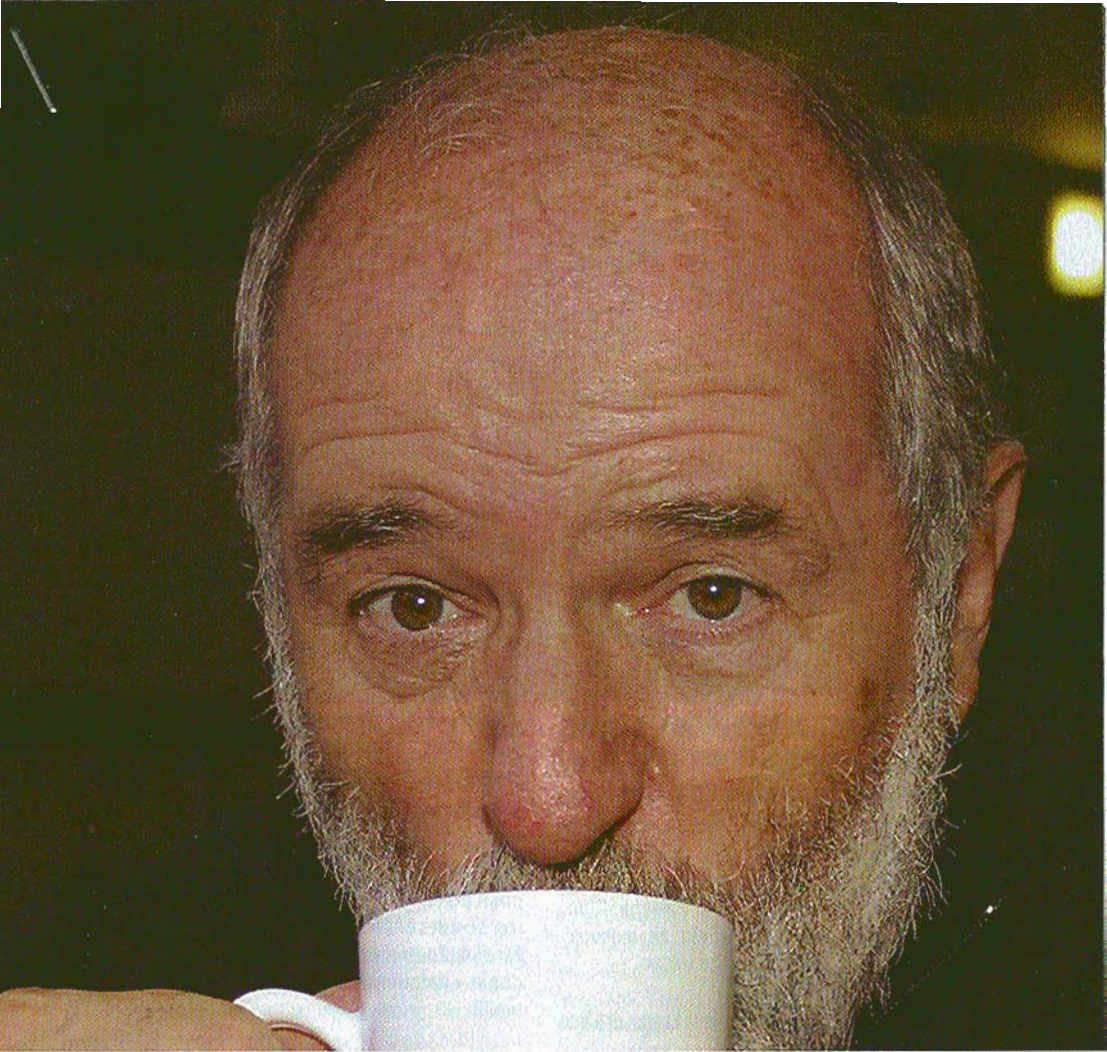
Zelo zadovoljen. Zelo dober je občutek, da sem oče štirih odraslih sinov. Toda še vedno mi radi rečejo zlati prinašalec. Morda bom tudi jaz nekega dne odvisen od njih, človek nikoli ne ve.

Ste v vlogi očeta zadovoljni sami s seboj?

Mislim, da sem naredil vse, kar sem lahko. Vedno sem jim želel le najboljše.

In na koncu še – kakšen bi bil vaš popolni dan na Gorenjskem? Kako bi ga preživel?

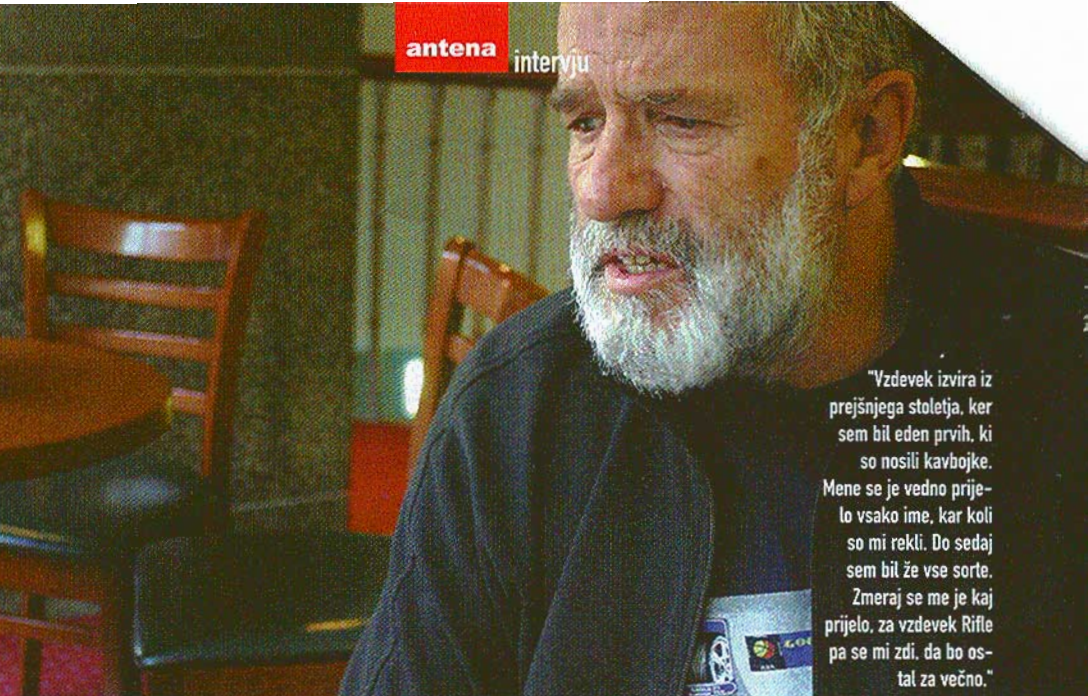
Rad spim vsaj tja do desetih ali pol enajstih dopoldne, si privoščim dober zajtrk in jo mahnem na dolg sprehod s svojim psom, ki ima mamo nemško ovčarko, očeta vaškega 'pofuklja', on pa je videti kot čistokrvni labradorec. Za kosilo pa bi kaj dobrega spekel, še vedno imam rad konkretne jedi, na primer pečenko, odojka – prave kose mesa. Rad jem tudi jedi na žlico – joto in čorbe. Po kosilu bi malo poležal in zadremal. Zelo rad lenarim, sem izredno len človek, in če me ne bi vedno silili, naj vendar kaj delam, bi veliko več časa poležaval. ■

JANEZ HOČEVAR – RIFLE

"BIL SEM EDEN PRVIH, KI SO NOSILI KAVBOJKE"

Le kdo ga ne pozna! Energičnega igralca, ki nas že vrsto let spravlja v smeh ali – bolje rečeno – huronski krehot. Janez Hočevar – Rifle zase pravi, da si števila zaigranih predstav ne beleži, ker jih je enostavno preveč. Karizmatičen in večno nasmejan igralec zase pravi, da je eden prvih, ki so nosili kavbojke. Od tod tudi vzdevek Rifle. Zaradi njegovih duhovitih opazk sva med intervjujem s fotografom nemalokrat bruhnila v smeh in se prepričala, da je Janez veseljak tudi za odrom. Če ne verjamete, sledite nadaljnjemu besedilu.

"Vzdevek izvira iz prejšnjega stoletja, ker sem bil eden prvih, ki so nosili kavbojke. Mene se je vedno prijelo vsako ime, kar koli so mi rekli. Do sedaj sem bil že vse sorte. Zmeraj se me je kaj prijelo, za vzdevek Rifle pa se mi zdi, da bo ostal za večno."

Še preden zapadeva v debato, bi rada razvozlala pomen vašega vzdevka, ki že vrsto let sestavlja železni repertoar slovenske igralske scene.

Vzdevek izvira iz prejšnjega stoletja, ker sem bil eden prvih, ki so nosili kavbojke. Mene se je vedno prijelo vsako ime, kar koli so mi rekli. Do sedaj sem bil že vse sorte: Miha, Banana, Rifle, Horvat. Zmeraj se me je kaj prijelo, za vzdevek Rifle pa se mi zdi, da bo ostal za večno.

V mojih najstniških letih sem vas v krogu družine spremljala prek TV-zaslona, ko ste, odeti v oranžen šal, žrebali nagrajence igre Podarim dobim. Se z nostalgijo ozirate v preteklost?

To je pokopano. Zdaj so vse priložnosti drugačne. Kompletne država je drugačna. Takrat je imel šport koncesijo in akcija ni bila obdavčena, zato se je nabralo kar nekaj denarja za vrhunske športnike. Najprej je šel denar samo za smučarje, kasneje pa še za druge športnike. Poleg tega smo imeli v tistem obdobju velike smučarske zvezde, kot so Bojan Križaj, Rok Petrovič, Mateja Svet ... To so bila res taka imena, ki bi se jih dalo prodajati tudi brez reklame. In dejansko smo v akciji Podarim dobim, ki je trajala trinajst let, v boljših časih prodali celo

več kart, kot je Slovencev.

Kaj pa vaša znamenita oranžni šal in kapa? Ju še vedno hranite v kakšnem zaprašenem kotičku?

Iz šala in kape je nastala ena taka maskota, zaradi česar so mi potem ženske še leta in leta po pošti pošiljale šale. Takrat sem imel doma okrog šestdeset šalov in kap, ki so mi jih spletle ženske. Znameniti oranžni šal še vedno hranim doma v naftalinu, da ga ne bi do konca požrli molji.

Kdaj ste zapustili otroški peskovnik in se prvič povzpeli na oder?

Ko sem "cepnil" na maturi. Takrat sem imel eno leto fraj, do naslednje mature. Eden od prijateljev je bil, takrat ko sem se moral neke honorarno zaposliti, v drami električar. Povedal mi je, da v drami potrebujejo nekoga, ki bo za odrom usmerjal reflektorje. Zdaj imajo vse na avtomatiko, včasih si pa držal reflektor in ga usmerjal na igralca. Ko je hodil po odru, sem z reflektorjem v roki hodil za njim. To sem počel eno leto do naslednje mature. Takrat sem prišel do spoznanja, da bi mogoče znal tudi sam igrati, če sem igralce gledal vsak večer na odru. Naslednje leto, po opravljeni maturi, sem nare-

"Iz šala in kape je nastala ena taka maskota, zaradi česar so mi potem ženske še leta in leta po pošti pošiljale šale. Takrat sem imel doma okrog šestdeset šalov in kap, ki so mi jih spletele ženske. Znameniti oranžni šal še vedno hranim doma v naftalinu, da ga ne bi do konca požrli molji."

dil sprejemne izpite na AGRFT-ju in od takrat igram.

V vlogi gledalke raznovrstnih predstav sem se neštetokrat vprašala, kakšen je občutek, ko določeno predstavo odigraš že na primer stokrat. Kako se vsakič znova živite v vlogi?

To je odvisno od več stvari. Vsakič doživiš nekaj novega. Kot filmski igralec nimaš recimo nikačnega vpliva ne na film ne na montažo, in ko gledaš film, šele vidiš, kaj vse bi naredil drugače. Na odru pa predstava raste, pri čemer je tudi velik vpliv publike. Predstava je vsak večer drugačna. Vsakič ti recimo soigralec drugače odgovori na vprašanje. Prav tako je vsakokrat drugačen dialog, drugačni toni. Pri tem ne gre za drugačen tekst. Črke in besede so iste, le da imajo vsakokrat drugačen pomen in podpomen. Zanimivo pri tem je to, da lahko predstava raste tudi po stotih ali sto petdesetih ponovitvah.

Kdaj lahko rečemo, da predstava zares "zadiha"?

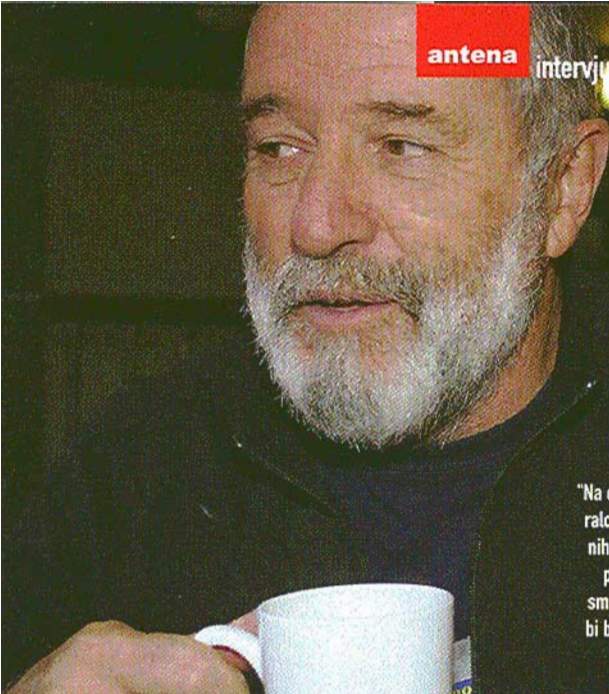
Mislím, da na premieri redkokdaj. Pridih sproščenosti dobi šele po več ponovitvah, ko ni več toliko začetniške tesnobe.

Se vam je že kdaj zgodilo, da ste sredi predstave pozabili na tekst, vam je odpadel kakšen kos oblačila, ste se spotaknili ali kaj podobnega?

Ja, to se zgodi. Kar se tiče tekstov, se da vedno kaj improvizirati. To se sedaj dogaja redkeje, kot se je v preteklosti. Pred leti, ko je bilo veliko več premier v krajšem času, je imela, po pripovedi starejših igralcev, šepetalka glavno vlogo. Takrat so ji rekli kar kričalka, ker so jo vsi poslušali. Zdaj pa imamo za vsako predstavo dva meseca vaj, tako da se te stvari ne dogajajo več. Na eni predstavi, v kateri sem bil še statist, je eden od igralcev igral mrtveca, nekaj statistov pa nas je bilo razvrščenih okrog njega. Naenkrat je eden od njih prdnil. Zatem sem pripomnil, da mora biti ta igralec že dolgo mrtev, ker tako smrdi. Kolega, ki je igral mrtveca, se je začel tako režati, da bi bilo lahko hitro vsega konec, ker smo se z njim začeli režati še vsi drugi.

Trenutno vas lahko gledamo v največji detektivski uspešnici Mišolovka, ki bo, če se ne motim, doživela že 80. ponovitev. Vam s to predstavo vedno uspe napolniti dvorano?

Zaenkrat še vedno, ker je drugače ne bi več ig-

"Na eni od predstav, v kateri sem bil še statist, je eden od igralcev igral mrtveca, nekaj statistov pa nas je bilo razvrščeneh okrog njega. Naenkrat je eden od njih prdnil. Zatem sem pripomnil, da mora biti ta igralec že dolgo mrtev, ker tako smrdi. Kolega, ki je igral mrtveca, se je začel tako režati, da bi bilo lahko hitro vsega konec, ker smo se z njim začeli režati še vsi drugi."

rali. V začetku smo se malo bali, ker so bili ljudje v Špas teatru navajeni gledati huronske komedije, kar pa ta predstava ni. Pri tej predstavi se je izkazalo, da ljudje radi hodijo gledat tudi napeto kriminalko, čeprav je Agatha Christie, bodimo poštene, že malo zaprašena. Seveda pa je režiser Vito Taufer v tem mojster, saj mu vedno uspe sproducirati kakšno novo uspešnico iz kakršnega koli besedila.

Bi nam zaupali, s katerim slovenskim igralcem najraje igrate?

Več jih je. Z Borisom Cavazzo sva velikokrat igrala skupaj. Občasno sva morala skupno igranje celo prekiniti, ker sva se tako režala, da se ni dalo naprej. To je bilo takrat, ko sva na radiu snemala radijske igre. Ko sva se začela režati, sva snemanje prekinila, odšla na kavo, potem pa spet nazaj na snemanje. Včasih je bil smeh res zelo na robu. Samo spogledala sva se in že je bilo vsega konec. Boris je super igralec, ker ima eno tako energijo.

Svoj igralski talent ste očitno prenesli tudi na enega od svojih otrok, ki se ukvarja z režijo.

S filmsko režijo se ukvarja Miha, ki je režiral film *Jebiga in Na planincih*. S samo igro se ne

ukvarja nihče od otrok. Drugi sin Andraž je pa športni novinar na Pop TV, tretji je kuhar pri Čarliju ob Ljubljani, četrti pa geolog, ki mu manjka le še diploma.

Imate še kaj vpliva nanje?

Imam, kadar so "out of cash", drugače pa ne (smeh).

Če bi se denimo jutri zjutraj prebudili kot šestnajstletnik, o kateri vlogi bi razmišljali? Bi sploh razmišljali o igrilstvu?

Tudi slučajno ne. Pri teh letih še nič nisem razmišljal o tem.

Imate kakšno evidenco o tem, v koliko predstavah ste do sedaj že igrali?

Ne, ker drugače bi šel študirat statistiko. Pojma nimam. Nekateri si vse tako pridno zapisujejo in ob okroglih obletnicah praznujejo jubileje, medtem ko sam ne vem, kam sem založil svoje Prešernove pa Boršnikove nagrade. Nič od tega mi ne visi po stenah. Pravzaprav me zanima, kdaj bo nastopilo obdobje, ko bom tako star, da bom začel živeti od spominov.

Avtorica: Maja Novak

Fotografije: Mare Vavpotič